ΟΙ ΣΠΑΡΑΓΜΟΙ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΥΠΟ ΧΑΡΗ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

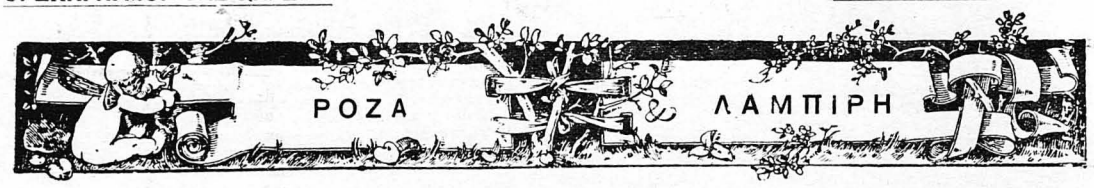

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου).

Ὕστερα ἀπὸ δισταγμὸ μιᾶς στιγμῆς, ἡ Ρόζα ἄνοιξε τὴν πορτίτσα τῆς σκάλας κι' ἄρχισε νὰ κατεβαίνη. Τὰ σκαλοπάτια τρίζανε κάτω ἀπὸ τὰ πόδια της καὶ κάθε τρίξιμο τὴν ἔκανε ν' ἀνατριχιάζη. Μιὰ-δυὸ φορὲς στάθηκε, στηρίχτηκε στὸν τοῖχο καὶ σταυροκοπήθηκε.

— Θεέ μου... βοήθα με!...

Ἐξακολούθησε νὰ κατεβαίνη ἔχοντας τὸ νοῦ της στὸν παραμικρὸ θόρυβο ποὺ ἀκούγοταν ἀπ' τὸ σπίτι. Ἡ σκέψι της ἦταν τώρα πῶς θ' ἄνοιγε τὴ μεγάλη πόρτα ποὺ ἔβγαζε στὸν κῆπο. Ἂν τὴν ἄκουγαν; Ὁ πατέρας της θὰ ἦταν ἱκανὸς νὰ τὴ σκοτώση ἀνακαλύπτοντας τὸ σκοπό της!...

Ἔφτασε ἐπὶ τέλος κάτω καὶ κάθησε στὸ τελευταῖο σκαλοπάτι γιὰ νὰ ξεκουραστῆ καὶ νὰ συνέρθη.

Τῆς φαίνοταν πὼς εἶχε κάμει ὥρων δρόμο. Ἡ ἀγωνία της ὅσο νὰ κατέβη, χωρὶς νὰ τὴν ἀκούσουν, τὴν εἶχε ἐξαντλήσει...

Ἀπὸ τὰ τζάμια τῆς πόρτας εἶδε τὸν οὐρανὸ ἔξω θαμπογάλαζο. Ξημέρωνε...

Στὸν κῆπο ἕνα πουλὶ φτερουκόπησε κι' ἄφησε δυὸ-τρία τριλίσματα, νυσταγμένα ἀκόμα... Τ' ἄκουσε κ' ἡ καρδιά της λαχτάρισε. Πῶς θάθελε νἆταν ἕνα ἀθῶο πουλάκι, ἕνα πουλὶ ἐλεύθερο καὶ ξέγνοιαστο μέσα στὸν γαλάζιο ἀέρα, λυτρωμένη ἀπ' τὴ σκλαβιὰ τοῦ σπιτιοῦ καὶ τὶς κοινωνικὲς προλήψεις!...

Σηκώθηκε καὶ προχώρησε στὴν πόρτα. Ἂν κατώρθωνε νὰ τὴν ἀνοίξη χωρὶς θόρυβο, ὅλα θὰ τελείωναν γιὰ πάντα πειά. Θἄβγαινε στὸν κῆπο, θ' ἄνοιγε εὔκολα τὴ σιδερένια πόρτα τοῦ δρόμου καὶ θὰ τραβοῦσε ἐκεῖ ποὺ τὴν ἔσπρωχνε τὸ αἴσθημά της, ἐκεῖ ποὺ τὴν ὁδηγοῦσε ἡ καρδιά της....

Μὰ δὲν ἦταν εὔκολο γιὰ μιὰ ντελικάτη κοπέλλα σὰν κι' αὐτὴ ν' ἀνοίξη, χωρὶς νὰ κάμη θόρυβο, μιὰ μεγάλη διπλαμπαρωμένη πόρτα.

Ὅπως ἐλέγαμε στὴν ἀρχή, τὸ ἀρχοντικὸ τοῦ Λαμπίρη ἦταν παμπάλαιο. Ἦταν χτισμένο ἐπὶ Τουρκοκρατίας, μὲ χοντροὺς τοίχους, δυνατές, ἀχάλαστες πόρτες, χοντροὺς σιδερένιους ρεζέδες, σκουριασμένους ἀπ' τὰ χρόνια...

Ἡ πόρτα εἶχε μεγάλη κλειδαριά, μὰ τὴ νύχτα τραβοῦσαν μονάχα πίσω της μιὰ βαρειὰ ἀμπάρα ἀπὸ σιδερόξυλο, ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ κρατήση καὶ στὰ πιὸ δυνατὰ χτυπήματα σιδερένιου κριοῦ...

Ἡ Ρόζα ἔπιασε τὸ χαλκὰ τῆς ἀμπάρας καὶ προσπάθησε νὰ τὴν τραβήξη, μὰ ἡ ἀμπάρα οὔτε μετακινήθηκε ἀπ' τὴ θέσι της.

Ἡ δυσκολία αὐτὴ ἔκαμε τὴν καρδιά της νὰ σφιχτῆ. Ὄχι, ὄχι, δὲν μποροῦσε νὰ περιμένη στιγμή, ἔπρεπε νὰ κάμη γρήγορα...

Ἔπιασε τὸ χαλκὰ καὶ μὲ τὰ δυό της χέρια καὶ τὸν τράβηξε δυνατά, σφίγγοντας τὰ δόντια της, σταματῶντας τὴν πνοή της. Ἡ ἀμπάρα μετατοπίστηκε λίγο, ἀφίνοντας ἕνα τρίξιμο ποὺ μοιάζει σὰν κλάψιμο ζώου ποὺ τὸ βασανίζουν!... Ἱδρῶτας ἔσταζε ἀπὸ τὸ μέτωπο τῆς Ρόζας. Τὰ χέρια της εἶχαν πονέσει. Ἐξαντλημένη καθὼς ἦταν, φοβόταν μήπως δὲν προφτάση νὰ κάμη τίποτα... Κ' ἔξω διαρκῶς προχωροῦσε ἡ αὐγή, διαρκῶς ὁ οὐρανὸς φωτίζοταν κ' ἐγίνοταν πιὸ γαλανός, πιὸ ξάστερος.

Ἡ Ρόζα προσπάθησε μιὰ ἀκόμα φορὰ νὰ τραβήξη τὴν ἀμπάρα, μὰ εἶχε ἀποκάμει πειὰ καὶ τὸ βαρὺ σιδερόξυλο, μαγκωμένο καθὼς ἦταν στὰ σίδερα ποὺ τὸ συγκρατοῦσαν, δὲν μετακινήθηκε οὔτε ἕνα ροῦπι.

Τὸ ξαφνικὸ αὐτὸ ἐμπόδιο ἔκαμε τὴ Ρόζα νὰ χάση ὅλο της τὸ θάρρος, ὅλη της τὴ δύναμι. Ἄρπαξε τὸ χαλκά, τὸν τράβηξε δυὸ τρεῖς φορὲς ἀκόμα χωρὶς ἀποτέλεσμα κ' ὕστερα σωριάστηκε στὴ σκάλα κι' ἄρχισε νὰ κλαίη, νὰ κλαίη, νὰ καταριέται τὴν τύχη της, νὰ δαγκάνη τὶς γροθιές της, νὰ χτυπάη τὸ στῆθος της, ἀπελπισμένη, συντριμμένη, ἀποκαμωμένη...

Ἔτσι λοιπὸν ἦταν σκλαβωμένη, φυλακισμένη μέσα στὸ πατρικό της σπίτι, δὲν μποροῦσε νὰ φύγη; Καὶ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας ἐρχόταν γοργὸ νὰ τὴν προδώση!... Θὰ γύριζε πάλιν στὴν κάμαρά της καὶ θὰ πλάγιαζε στὸ κρεββάτι της;... Αὐτὸ δὲν ἤθελε οὔτε νὰ τὸ σκεφθῆ...

Ἡ ἀπόφασίς της νὰ φύγη ἦταν βαθειὰ ριζωμένη μέσα της. Ὁ νοῦς της πετοῦσε σὲ κεῖνον. Λαχταροῦσε νὰ τὸν σφίξη στὴν ἀγκαλιά της τὸ γρηγορώτερο. Φοβόταν πὼς ἂν ἀργοῦσε, ἂν ἀνάβαλλε, δὲν θὰ τὸν ξανάβλεπε ποτὲ πειά...

Ἔκλεισε τὰ μάτια της, ἔγειρε τὸ κεφάλι της στὰ σκαλοπάτια καὶ ζωντάνεψε στὴ φαντασία της τὴ στιγμὴ ποὺ θἄμπαινε στὸ ἀτελιέ του. Θὰ πετοῦσε σὲ μιὰ ἄκρη τὴ βαλίτσα της καὶ θὰ ριχνότανε ἔξαλλη, ἀσυγκράτητη στὴν ἀγκαλιά του, ξεφωνίζοντας ἀπὸ χαρά, λαχτάρα, συγκίνησι:

— Καλέ μου!... Καλέ μου!... Καλέ μου!...

Κάποιος κρότος ποὺ ἀκούστηκε ἐπάνω στὸ σπίτι, τὴν ἔκανε νὰ συνέρθη. Τινάχτηκε ὁλόρθη καὶ κύτταξε μὲ θυμό, μὲ λύσσα τὴν πόρτα, ποὺ τὴν κρατοῦσε ἐκεῖ φυλακισμένη, ἀνήμπορη νὰ κάμη βῆμα, νὰ τρέξη στὴν ἀγάπη της. Ἄχ! ἂν μποροῦσε νὰ τὴ ρίξη τὴν πόρτα αὐτὴ σὲ συντρίμματα, μὲ μιὰ της γροθιά, ἂν μποροῦσε νὰ τὴν ἐκδικηθῆ κάνοντάς την κομμάτια!..

Μὰ δὲν ἔπρεπε νὰ χάνη καιρό. Ἴσως νἄχε ξυπνήσει ἐπάνω ἡ μαγείρισσα. Ἂν πήγαινε στὸ δωμάτιό της καὶ δὲν τὴν εὕρισκε ἐκεῖ;

Σκέφθηκε τότε πὼς τὸ παράθυρο τῆς κουζίνας δὲν ἦταν καὶ πολὺ ψηλὰ ἀπ' τὸ πλακόστρωτο τῆς αὐλῆς. Μποροῦσε νὰ πηδήση ἀπ' ἐκεῖ, νὰ τρέξη ν' ἀνοίξη τὴν πόρτα τοῦ κήπου καὶ νὰ φύγη.

Ἄρπαξε τὴ βαλίτσα της καὶ πετῶντας ἀλαφρά, τράβηξε πρὸς τὴν πόρτα...

... ...

Μ' ὅλη της τὴν κούρασι ἡ Λαμπίραινα δὲν ἔκλεισε σχεδὸν μάτι, τὶς λίγες αὐτὲς ὧρες ποὺ ἀπόμεναν ἀπ' τὴν ὥρα ποὺ πλάγιασε ὡς τὴν αὐγή. Ὁ ὕπνος τὴν ἔπαιρνε γιὰ μιὰ στιγμή, βυθίζοταν σὰν σὲ λήθαργο γιὰ νὰ πεταχτῆ τρομαγμένη ὕστερα ἀπὸ λίγα λεπτά.

Ἡ σκηνὲς ποὖχαν συμβῆ τὴ νύχτα αὐτὴ στὸ σπίτι της, τὴν εἶχαν ἀναστατώσει, τῆς εἶχαν σαλέψει τὸ νοῦ, τῆς εἶχαν ταράξει τὸ νευρικό της σύστημα.

Μισοκοιμόταν, μισονειρεύοταν, τινάζοταν ἀλαφιασμένη, στριφογύριζε στὸ κρεββάτι της, βασανίζοταν φρικτά, παραμιλοῦσε ξυπνητὴ σχεδόν, ἄφινε ξεφωνητὰ τρομάρας. Εἶχε τόσο τρομάξει ἡ ψυχή της τὴν καταραμένη αὐτὴ νυχτιὰ ἔπειτα ἀπὸ τόσα χρόνια ἥσυχης ζωῆς!...

Καλέ μου!.. Καλέ μου!...

Στὰ νειάτα μας ὅλα περνοῦν ἀπὸ πάνω μας, ὅπως τὸ νερὸ πάνω ἀπ' τὰ φτερὰ τῆς πάπιας, χωρὶς ν' ἀφήσουν σημάδια στὸ πέρασμά τους. Ἡ συμφορὲς μᾶς χτυποῦν ὀρθοὺς καὶ μᾶς ἀφίνουν ὀρθοὺς κι' ἀτάραχτους. Μὰ σὰν περάσουν τὰ χρόνια, λυγάει κανείς, χάνει τὸ θάρρος του, κι' ὅταν ἔρθη ἡ συμφορά, ἀφίνει βαθειὰ σημάδια στ' ψυχή μας, μᾶς ρίχνει κάτω, μᾶς συντρίβει...

Εἶχε περάσει τέτοιες λαχτάρες στὰ νειάτα της ἡ Λαμπίραινα, ὅταν ἀγάπησε τὸ Νώτη. Μὰ τότε ἦταν νέα, ἀγαποῦσε τρελλά. Ἐνῶ τώρα τὸ περιστατικὸ τῆς κόρης της τὴν εἶχε βαλαντώσει, τὴν εἶχε τσακίσει... Γι' αὐτὸ ὅταν κατάλαβε πὼς κοντοζυγώνει ἡ αὐγή, σηκώθηκε καὶ κάθησε στὸ παράθυρό της.

Δὲν θέλησε νὰ πάη στὸ δωμάτιο τῆς Ρόζας γιὰ νὰ μὴ τὴν ἀνησυχήση. Ἐξ ἄλλου πρὸ ὀλίγου ἄκουσε πατημασιὲς στὸ διάδρομο. Θὰ ἦταν ἡ μαγείρισσα. Θὰ βρῆκε τὴ Ρόζα ἥσυχη καὶ θὰ ξανανέβαινε νὰ πλαγιάση.

Ἀναπνέοντας τὴν πρωϊνὴ δροσιὰ ἡ Λαμπίραινα, ἄφινε τὸ νοῦ της νὰ ταξειδεύη στὰ περασμένα, σκέφτοταν τὴ θλιβερὴ ἱστορία τῆς Ρόζας, ζητοῦσε νὰ βρῆ μιὰ λύσι γι' αὐτή, ὅταν ἔξαφνα ἄκουσε κάτω στὴν πόρτα ἕνα παράξενο, ὕποπτο θόρυβο...

(Ἀκολουθεῖ).